

21.92x37.23	2	2	עמוד ב	חלק	הארץ -	01/03/2011	26299378-6
הכפר הירוק בית 90 - 90290							

"מוחמד אדם, אחרי שקיבלת אוסקר, תקבל גם אזרחות?"

תצלום: טלי מאיר

מוחמד אדם. "ב'ביאליק רוגוזין' לימדו אותי הכל: קרוא וכתוב, שפה. אבל לא נתנו לי להתגייס. אבל אני מקווה שאני אקבל אזרחות ואתגייס"

אתגייס. אבל בכל מקום שתלך אין כמו האדמה שלך והבית שלך. הבית המקורי הכי טוב".

בכל זאת, זכית באוסקר. איך אתה מתכנן לחגוג?
 "אני חי בסרט עכשיו, זה מרגיש אחרת לגמרי, אבל איזה חגיגה? יש לי בחינת הסמכה. אמרתי לחברים בכיתה שאם היה לי כסף הייתה עושה חגיגה לכולם, אבל מאיפה יש לי כסף? כל התלמידים פה אמרו לי שאני כוכב. גם לפני שקיבלתי את האוסקר, סגן המנהל במכללה אמר לי: 'אתה תהיה כוכב'. אמרתי לו שכוכבים לומדים המון שנים. שאני בעצם לא כוכב, שזה מזל. אני כוכב של מזל. יש לי תחושה כשאני רואה את הסרט כאילו אני כוכב של כדורגל וכולם מבקשים ממני חתימה".

פתאום מי שקיללו אותך ברחוב, מבי קשים ממינו חתימות.

"כן, זו הרגשה אחרת לגמרי. זה משהו טוב אולי, שנותנים לי מחמאה יפה. אבל אני משתדל לא להתלהב".

הסרט שם את בית הספר על המפה.
 "הבית ספר הכי טוב זה ביאליק. תמיד

אומרים שזה מקום של עובדים זרים וילדי פליטים, אבל זה בית ספר ברמה גבוהה, שעושה כל כך כדי שתלמידים יצליחו. אני בשלוש שנים וחצי הצלחתי להשיג תעודת בגרות מלאה. עליתי ב-7.7.2007. הגעתי לתל אביב, ואז עברתי במד שך חודשיים בבדיקה במלון. בסוף אמרתי שאני לא יכול ככה בחיים, שאני רוצה ללמוד ואז קיבלו אותי לקמפוס ביאליק רוגוזין. אני לא ידעתי את השפה, לא ידעתי לכתוב ולקרוא, אפילו היה לי קשה לתפוס את העט. בבית הספר עזרו לי ממש ללמוד ובזכותם הצלחתי. היום אני לבד בארץ, וזה גם מצב קשה. בן אדם בלי אמה וכלי אבא זה ממש עצוב. לפעמים אני יכול להיות לבד ואני בוכה. כשהייתי בן 13 עזבתי את דרפור, עברתי לסודאן ומשם למצרים. שם היה מטורף, לא היה טוב בכלל. היה בלאגן. לא היה עבודה, לא היה לימודים. בגלל זה ברחתי לפה ואמרתי 'זואלה, זה חיים טובים'. טוב שאני שאר בארץ ואלמד. אבל אני מתגעגע ממש".

שיחת היום
מראינת: גילי כהן

הוא מלכלך עלינו שאנחנו מסתגנים ומביאים מחלות".
ואתם גם מביאים גם אוסקר.

"יופי, עכשיו זה נשמע טוב שאנחנו מביאים אוסקר. אנחנו בארץ, והגענו לפה לא לעשות פשעים ולא לפגוע בעם ישראל. פה בארץ אומרים לנו שרוצים להחזיר אותנו הביתה או לשים אותנו בכלא. זה נשמע לא יפה. יהודים שעברו מצבים כל כך קשים יכולים לחשוב על זה. הם יכולים לחשוב מה עבר עלינו ולקבל אותנו כמו שצריך. אני לא יכול לספר הכל כי לפעמים זה נותן לי הרגשה ממש טובה. כמו שיש אנשים שעברו את השואה ולא כולם סיי פרו, יש אנשים ששתקו. אני יודע שהרגו את אבא וסבתא, ואמא והאחים שלי נשאר חיים, אבל אני עדיין לא יודע בדיוק איפה. אני מקווה שיום יבוא ואחזור לחפש אותם וזה מה שחשוב. ואני אמצא אותם בחיים".

אחרי שהביל ירגע, מה יקרה איתך?
 "אני מקווה שאני אלמד קודם כל משה פטים, או מדעי המדינה. אני רוצה להיות נתוליטיקאי, אני מקווה לפחות. זה מה שאני אוהב. אני רוצה ללמוד באנגלית כי

באפריקה יש שתי שפות מוכרות: אנגלית או צרפתית. אם אני אלמד בעברית אז אף אחד לא ידע מה אני מרבה".

בישראל או בדרפור?

"פה אני לא רואה את העתיד שלי, כי אין לי אזרחות ועם הדיבור שאני שומע ברדיו ובטלוויזיה ובעיתונים גם לא נראה שאני אהיה פה. בהתחלה, כשלמדתי בתיכון היסטוריה ותנ"ך וקיבלתי אזרחות אמרתי 'אני שייך לעם ישראל, תהיה לי מדינה אחת ואני אוכל להתגייס ואז אני אשמוע על עם ישראל'. ופתאום אני שומע 'לא צריכים אותך' ושרוצים לה' קים כלא לילדים. אז אני חושב אולי כדאי שאני אצא למקום אחר. אני ממש רצינית להתגייס כי המדינה עשתה לי רבר טוב, וגם הלימודים עזרו לי. לפני זה לא למדתי כלום, וב' ביאליק רוגוזין' לימדו אותי הכל: קרוא וכתוב, שפה. אבל לא נתנו לי להתגייס. הייתי רוצה גם לתרום למדינה, אבל עם ישראל לא נתן לי. אבל אני מקווה שאני אקבל אזרחות ואני

וחמד אדם, פליט בן 19 מדרפור, הוא אחד השחקנים הראשיים שהשתתפו בסרט "strangers no more" שזכה בפרס האוסקר על הסרט התיעודי הקצר. מוחמד, שסיים בשנה שעברה את לימודיו בבית הספר "ביאליק רוגוזין", לומד היום בשנה י"ג הנר-סות מכונות במכללה הטכנולוגית של הכפר הירוק. הסרט מבוסס על פעילות בית הספר "ביאליק רוגוזין", ומככבים בו שלושה מתלמידיו. בימים הקרובים צפוי משרד הפנים להתחיל בגירוש ילדי מהגרי העבודה שלא קיבלו מעמד אזרחי בישראל. כ-120 מתלמידי בית הספר ביאליק-רוגוזין זיין מועמדים לגירוש, בהם גם אחת מכוכבות הסרט, אסתר אייקפהאי, בת 12, שמעמדה החוקי טרם הוסדר.

איך הזכייה תשפיע עליכם ב'ביאליק רוגוזין'?
 "אני מקווה שהילדים האלה, בעזרת הסרט, יישארו בארץ. אני רוצה שאנשים ישמעו למה הגענו לארץ, ואנחנו רוצים שכל הפוליטיקאים ידעו למה הגענו לפה. אנחנו פליטים. לא הגענו כי אנחנו רוצים לעבוד או בגלל שזו ארץ ישראל, בכלל לא הכרנו את ארץ ישראל, אבל בגלל שהיה שם פחד, רצינו מישוה שישמור עלינו".

למה בחרו בך לצילומי הסרט?

"כי רוצים שאנשים ידעו מי אני ואיך היה כדרפור. זה היה ממש מוזר בשבילי לראות את עצמי בסרט, אבל ראיתי עד הסוף והבנתי שזה יפה. אנשים ככה יכולים להכיר אותי ולדעת מה עבר עליי ואת כל הילדים בבית הספר. הם יכולים להבין את בית הספר ואת המורים, ואת כל מה שהם עושים כדי שנעבור את דרך החיים ונצליח. בעצם אנחנו גויים ולא שייכים לעם ישראל, אבל קיבלו אותנו בקבלת פנים יפות. אני מקווה שישראל ימשיכו אתנו ככה ושנחיה עד שיהיה שלום בארץ שלי ואני אוכל לחזור לשם. אבל אני מקווה אולי שאני אשאר פה. אין לי אזרחות ישראלית, יש לי אזרחות זמי נית ואני מפחד שיגידו לי בסוף 'אללה, סלאמת, תלכו הבני תה'. ואני ממש פחד כי באזרחות שלי בסודאן כתוב שאפשר להגיע לכל מקום רק לא לישראל. ואם נחזור יהרגו אותנו. יצאנו מהאש, כל העולם יודע מה הולך שם, ואני מקווה שביי ישראל יבינו את זה ושאלו ישי ישמע את זה ויראה את הסרט.

פה אני לא רואה את העתיד שלי, כי אין לי אזרחות וגם לא נראה שאהיה פה. רצייתי לתרום למדינה אבל עם ישראל לא נתן לי

בעצם אנחנו גויים ולא שייכים לעם ישראל, אבל קיבלו אותנו יפה. אני מקווה שימשיכו אתנו ככה עד שיהיה שלום בארץ שלי

אני מקווה שהילדים האלה, בעזרת הסרט, יישארו בארץ. אני רוצה שכל הפוליטיקאים ישמעו למה הגענו לפה: אנחנו פליטים